

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΕΥΧΟΣ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ
ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ
ΝΕΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΚΥΠΡΟΥ,
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ ΤΟΝ Β',
ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΙΩΒΗΛΑΙΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΥ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ,
1963 - 2013.

Α Ε Ν Α Ψ Ο
ΑΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΩΤΗΝ
ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΗΜΩΝ
Ι Η Σ Ο Υ Ν Χ Ρ Ι Σ Τ Ο Ν,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗ
ΑΥΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ,
ΠΟΛΥΜΕΡΩΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΡΟΠΩΣ ΜΟΓΗΣΑΣ
ΥΠΕΡ ΤΟΥΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΝΑΟΥΣ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ
ΑΝΗΓΕΙΡΕΝ ὥς ΑΝΕΚΑΙΝΙΣΕ.

ΕΤΙ ΔΕ, ΚΑΙ, ΖΗΛΩΙ ΠΕΠΥΡΩΜΕΝΩΙ, ΠΕΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ,
ΤΗΝ ΚΥΠΡΙΔΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΠΟΛΥΕΙΔΩΣ ΕΚΛΕΐΐΣΕ,
ΡΗΪΚΕΛΕΥΘΟΥΣ ΤΟΜΑΣ ΕΠΕΝΕΓΚΩΝ,
ΑΠΑΡΤΙΣΑΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΑΥΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΝ
ΔΙ' ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ.

ΥΠΕΡ ΤΑΥΤΑ ΠΑΝΤΑ, ΕΧΩΝ
«ΚΑΡΔΙΑΝ ΗΔΡΑΣΜΕΝΗΝ ΕΠΙ ΔΙΑΝΟΙΑΣ ΣΥΝΕΣΕΩΣ»,
ΤΩΙ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
ΚΕΛΕΥΣΜΑΤΙ ΥΠΕΙΚΩΝ,
ΗΓΩΝΙΣΘΗ ΠΑΣΗ ΔΥΝΑΜΕΙ
«ΠΤΕΡΩΣΑΙ ΨΥΧΑΣ, ΑΡΠΑΣΑΙ ΚΟΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΔΟΥΝΑΙ ΘΕΩΙ,
ΚΑΙ ΘΕΟΝ ΠΟΙΗΣΑΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ».

ΕΙΗΣΑΝ ΤΑ ΕΤΗ ΥΜΩΝ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΦΟΡΑ
ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ,
ΕΠ' ΑΓΛΩΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΑΗΜΟΝΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Δεκατέσσερεις αἰῶνες πρὶν τὸν Χριστὸν ἡ Κύπρος ἦταν ἑλλη-
νική. Καὶ δεκαῆξι, ἔχει ἀγωνιστεῖ γιὰ νὰ μείνει τέτοια. Ἀπὸ τὰ πα-
νάρχαια χρόνια ἡ Κύπρος ἀγωνίζεται νὰ κρατήσῃ τὴν ἑλληνική
τῆς ψυχὴ μέσα στὰ ἀλλεπάλληλα κύματα τῶν βαρβάρων, ποὺ ξέ-
σπαζαν πότε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὴν ἄγρια δίψα τοῦ
φόνου καὶ τῆς ἀρπαγῆς, καὶ πότε ἀπὸ τὴ Δύση, μὲ τὶς ἴδιες ἀφελ-
ληνιστικές διαθέσεις, ποὺ καλύπτονταν εἴτε μὲ τὸ δόλωμα τοῦ
ἐμπορίου ἢ μὲ τὸ ἔμβλημα τοῦ σταυροῦ.

**Πρωτοπόρος τῶν κυπριακῶν ἀγώνων ὑπῆρξε πάντοτε ἡ Κυ-
πριακὴ Ἐκκλησία.** Κι εἶναι δόξα τῆς ἀδιαφιλονίκητη ὅτι, σ' ὅλους
αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιροὺς, στάθηκε ἀληθινὴ κιβωτὸς τῆς
ἐθνικῆς ψυχῆς. Αὐτὴ ὑποβάστασε καὶ περικράτησε, περιέθαλψε
καὶ συντήρησε μέχρι σήμερα τὸν Κυπριακὸ Ἑλληνισμό. Κρατών-
τας στοὺς ὤμους τὸν σταυρὸ τοῦ ἐθνικοῦ μαρτυρίου καὶ προ-
κινδυνεύοντας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς δούλης Πατρίδος, δὲν
δίστασε ἡ Κυπριακὴ Ἐκκλησία νὰ προσφέρει, ὡς θυσία, τὰ τέ-
κνα τῆς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς...

Ἡ Ἐκκλησία, φορέας καὶ προασπιστὴς τῶν ἀξιῶν τῆς δικαιο-
σύνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας, δὲν μπορεῖ νὰ συ-
ναινέσῃ μὲ κανένα τρόπο, καὶ κάτω ἀπὸ ὅποιεσδήποτε συνθήκες,
στὴν ἀποδοχὴ λύσης ποὺ νὰ μὴν προνοεῖ σεβασμὸ τῶν ἀνθρωπί-
νων δικαιωμάτων καὶ τῶν βασικῶν ἐλευθεριῶν γιὰ ὅλους τοὺς
νόμιμους κατοίκους τῆς Κύπρου...

Θέλω νὰ διαβεβαιώσω τὸν κυπριακὸ λαὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία... θὰ
παραμείνῃ στὶς ἐπάλξεις τῶν ἐθνικῶν ἀγώνων μέχρι τὴν ἀπο-
χώρηση τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων καὶ τῶν ἐποίκων, μέχρι
τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Πατρίδας μας καὶ τὴν ἐπικράτηση τῶν
ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων γιὰ ὅλο τὸν γηγενὲ πληθυσμὸ τῆς.

Η ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ, ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟ ΤΟΥ 2010,
ΗΤΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.
ΗΤΑΝ Η ΠΡΩΤΗ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΥΠΡΟΥ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ.

«ΩΣ ΩΡΑΙΟΙ ΟΙ ΠΟΔΕΣ
ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΡΗΝΗΝ,
ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΖΟΜΕΝΩΝ ΤΑ ΑΓΑΘΑ!»
[ΡΩΜΑΙΟΥΣ 10, 15].

«ΙΔΟΥ ΔΗ ΤΙ ΚΑΛΟΝ
ἢ ΤΙ ΤΕΡΠΝΟΝ
ἢ ΤΟ ΚΑΤΟΙΚΕΙΝ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΕΠΙ ΤΟ ΑΥΤΟ!
ΩΣ ΜΥΡΟΝ ΕΠΙ ΚΕΦΑΛΗΣ...
ΚΑΙ ΩΣ ΔΡΟΣΟΣ ΛΕΡΜΩΝ»
[ΨΑΛΜΟΣ 132,1-3].

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2010**

«Μακαριώτατε, ὡς εὖ παρέστητε! Εὐλογημένη ἡ εἵσοδός Σας εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως!

Ἐν τῷ προσώπῳ Ὑμῶν, Μακαριώτατε, καλωσορίζομεν καί τὰ μακάρια πνεύματα πάντων τῶν αἰοιδίμων καί ἀειμνήστων προκατόχων Ὑμῶν, τὰ ὁποῖα εἴμεθα βέβαιοι ὅτι συνέτρεξαν μετὰ σπουδῆς καί παρακύπτοντα οὐρανόθεν βλέπουν τήν ἐν εὐλογίαις συνάντησιν ἡμῶν ταύτην καί συγχαίρουν, συναγάλλονται ἐν εὐφροσύνῃ μεγάλη καί διατόρως δοξολογοῦν μεθ' ἡμῶν τό πανάγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ διά τό θαῦμα τοῦτο...

Ὁ ἰδρυτής τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου Ἅγιος Ἀπόστολος Βαρνάβας ἦτο, φερωνύμως, υἱός παρακλήσεως. Καί ἡμεῖς ἰσχυράν παράκλησιν αἰσθανόμεθα σήμερον ὑποδεχόμενοι ἀγαλλομέναις ἀγκάλαις τόν διάδοχον αὐτοῦ καί τούς περί αὐτόν ἀδελφούς Ἀγίους Ἀρχιερεῖς. Καίτοι ἡ Κύπρος εἶναι ἡ νῆσος τοῦ χαλκοῦ, οἱ συνδέοντες ἡμᾶς ἅγιοι δεσμοί εἶναι χρυσοῖ, ἐκ τοῦ ἀπέφθου τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφικῆς ἀγάπης χρυσοῦ, καί ἡ ἐπίσκεψις Ὑμῶν αὕτη θά τούς καταστήσῃ ἀκόμη πολυτιμότερους καί ἰσχυροτέρους. Χρυσαῖ εἶναι καί αἱ ἐλπίδες ἡμῶν διά μίαν στενοτέραν συνεργασίαν τῶν καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τόσον διά τήν προετοιμασίαν καί διοργάνωσιν τῆς δρομολογουμένης Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅσον καί διά τήν συστηματικήν σφυρηλάτησιν τῆς διορθοδόξου ἐνότητος, τόν διάλογον μέ τās λοιπὰς Χριστιανικάς Ἐκκλησίας καί Ὁμολογίας, τήν ἀντιμετώπισιν τῶν αἵρέσεων καί σχισμάτων, ὡς καί τήν προσπάθειαν διά τήν διάσωσιν τοῦ περιβάλλοντος καί πᾶσαν ἄλλην ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης θεοφιλῇ πρωτοβουλίαν.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΚΥΡΙΟΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ
ΠΡΟΣΦΩΝΕΙ ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ, ΕΥΘΥΣ ΜΕΤΑ
ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ.
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2010

«ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ,
ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ,
ΤΟΥ ΣΚΗΠΤΡΟΥ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΕΝΘΥΜΙΟΝ ΤΙΜΑΛΦΕΣ
ΩΣ ΒΑΚΤΗΡΙΑΝ ΚΡΑΤΕΙΤΕ,
ΚΑΤΑ ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΛΟΙΔΙΜΟΥ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΠΑΡΑΧΩΡΗΘΕΝΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΚΑΤΟΧΟΝ ΣΑΣ
ΛΟΙΔΙΜΟΝ ΑΝΘΕΜΙΟΝ!
ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΤΑΥΤΗΝ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ».

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΝ ΜΟΝΗΝ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

« Ἡ ἐφετινὴ Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων σφραγίζεται χαρμολύπῃ ἀπὸ τὴν παρουσίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, εἰς τὰ πλαίσια τῆς πρώτης εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῶν κάτω χρόνων εἰρηνικῆς ἐπισκέψεως Προκαθημένου τῆς ἀγιωτάτης Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Κύπρου εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Καλῶς ἤλθετε, Μακαριώτατε καὶ πολυφίλητε Ἀδελφέ, εἰς τὴν ἔδραν τῆς πρωτευθύνου Μητρὸς Ἐκκλησίας! *Καλῶς ἤλθετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τοῦ σκήπτρου τῆς ὁποίας ἐνθύμιον τιμαλφές ὡς βακτηρίαν κρατεῖτε, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ αἰοδίου Αὐτοκράτορος Ζήνωνος παραχωρηθέντα προνόμια εἰς τὸν προκατόχον Σας αἰοδίμον Ἀνθέμιον!* Καλῶς ἤλθετε εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην Πατριαρχικὴν Μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς...

«Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες [ὑμῶν] τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ!»! (Ρωμ. 10, 15)...

Ὅμως, οἱ δεσμοὶ τῆς Κύπρου μὲ τὴν Βασιλεύουσαν εἶναι ἀκόμῃ βαθύτεροι: Πέραν τοῦ ὁμοδόξου τῆς πίστεως ὑπάρχει καὶ τὸ ὁμαιομόρφον, καὶ τὸ ὁμόφυλον, καὶ τὸ ὁμόγλωσσον, καὶ τὸ κοινὸν τῆς Παραδόσεως, τῶν ἱερῶν ἡθῶν καὶ τῶν τιμίων παθῶν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους. Παράλληλοι Κυρηναῖοι, παράλληλων σταυρῶν, ἀλλὰ καὶ κοινωνοὶ τῆς ἰδίας ζωηφόρου ἀναστάσεως! Εἵμεθα ἀπὸ πάσης πλευρᾶς «ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθημεν ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (πρβλ. Ἐφεσ. 4, 4). Κύτταρα ἅπαντες τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος καὶ αἰωνίως ζώντος Σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως τέκνα γνήσια τῆς καλλιγόνου μητρὸς Ρωμηοσύνης! Οὕτω σήμερον, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ, ἐν μέσῳ ἡμῶν, τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ τῆς τιμίας Συνοδείας αὐτοῦ, δυνάμεθα νὰ ἀναφωνήσωμεν μετὰ τοῦ ψαλμωδοῦ:

«Ἰδού δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό!»! (Ψαλμ. 132, 1)...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2010
Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ
ΒΛΟΥΤΑΤΑ ΣΥΓΚΙΝΗΜΕΝΟΣ
ΑΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΝ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Παναγιώτατε,

Από τὰ παιδικὰ μας χρόνια γαλουχηθήκαμε μέ τό ὄνομα αὐτῆς τῆς Πόλης. Μέσα στή συνείδησή μας ἡ Κωνσταντινούπολη ὑψώνεται ὡς φωτεινό ὀρόσημο, ὡς τόπος πολλῶν θεοφανειῶν, ὡς τόπος κοινωνίας τοῦ οὐρανοῦ μέ τή γῆ, τοῦ ἀκτίστου μέ τό κτιστό.

Μέ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας βλέπουμε πάντα στούς οὐρανοῦς της νέφος ὁσίων καί νεομαρτύρων νά τήν προστατεύουν. Μία χρυσή νεφέλη ἀπό τούς « κεκοσμηκότας Χριστοῦ τήν Ἐκκλησίαν» θεοφόρους πατέρες νά τήν περικοσμεῖ. Τήν Ὑπέρμαχον Στρατηγό, νά ἐκτείνει τήν Ἁγία Σκέπη Της καί, ὡς πλατυτέρα νεφέλης, νά τήν περιβάλλει...».

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ,
ΜΕΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ,
ΕΝ ΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ
18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2010**

«... Παναγιώτατε. Ἦλθαμε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ κλάψουμε στὴν Ἁγία Σοφία, στὴ Μονὴ τῆς Χώρας, στὴ Μονὴ τοῦ Στουδίου. Νὰ ψηλαφήσουμε τὰ πάθη τῆς Φυλῆς μας, νὰ ὑποκλιθοῦμε στοὺς λίγους, ποὺ ἐναπέμειναν ἐδῶ, σ' αὐτοὺς ποὺ ὄρισαν στὴ ζωὴ τους νὰ φυλάγουν Θερμοπύλες.

Ἦλθαμε νὰ ἐκφράσουμε τὴ βεβαιότητα καὶ τὴν πίστη μας ὅτι, παρὰ τὶς περιπέτειες τῆς Ἱστορίας καὶ τὶς δυσκολίες τῶν καιρῶν, θὰ ἀνατείλουν καλύτερες μέρες καὶ γιὰ τὸν σεβάσμιο αὐτὸ θεσμό, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσους τὸν ὑπηρετοῦν. Οἱ δρόμοι ποὺ ἐπιλέγει ὁ Θεὸς καὶ οἱ νόμοι ποὺ χρησιμοποιεῖ, οὔτε ταυτίζονται, οὔτε καὶ ὁμοιάζουν μὲ τοὺς δικούς μας. «Οὐ γὰρ εἰσιν αἱ βουλαὶ μου ὥσπερ αἱ βουλαὶ ὑμῶν» (Ἠσ. νε', 8), λέγει ὁ Θεός. Οἱ βουλὲς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστες καὶ τὰ σχέδιά Του ἀπρόσιτα στὴ λογικὴ μας. Ὁ Θεὸς «δύναται καὶ ἐκ τῶν λίθων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ» (Ματθ. γ', 9). Δύναται «ἀναγαγεῖν ἐκ τῶν τάφων τὸν λαὸν Του» (Ἰεζ. λζ', 13), ἀπὸ μία σπῖθα νὰ ἀνάψει πυρκαγιές.

Μᾶς διαβεβαιώνει πρὸς τοῦτο ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰδικὴ γιορτὴ τῶν Μυροφόρων, ποὺ ἐπιτελοῦμε σήμερα. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ἡ τρανότερη ἀπόδειξις ὅτι «μείζων ὁ ἐν ἡμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ» (Πρβλ. Α' Ἰω. δ', 4). Καὶ ὅτι οἱ δοκιμασίαι τῶν ἀνθρώπων εἶναι προσωρινές. Ἡ σιωπὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι πρόσκαιρη. Ὅπως τελικὴ ἔκβασις τοῦ θείου πάθους ἦταν ἡ νίκη καὶ ὁ θρίαμβος, ἔτσι θὰ συμβεῖ καὶ μ' ἐμᾶς καὶ μὲ τὴν ἱερὰν αὐτὴν καθέδρα καὶ τὸν ἐνταῦθα λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Κυπριακὸ λαό.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ
ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΜΕ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ,
ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

«ΕΝ Τῷ ΝΑῷ ΤΟΥΤῷ ΕΣΤΩΤΕΣ
ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΣΟΥ,
ΕΝ ΟΥΡΑΝῳ ΕΣΤΑΝΑΙ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝ».

ΤΡΟΠΑΡΙΟΝ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Παναγιώτατε,

Αισθανόμαστε συμπροσευχομένους εὐσεβείς Βασιλεῖς, εὐλαβεῖς Πατριάρχες καὶ Ἀρχιερεῖς, πλῆθος μαρτύρων καὶ ἀσκητῶν, οἱ ὅποιοι, ἄλλοι «ἐν μαρτυρίῳ», ἄλλοι «ἐν μαρτυρίᾳ», καὶ ἄλλοι «ταῖς τῶν δακρύων αὐτῶν ροαῖς καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς» ἐκαλλιέργησαν πνευματικὰ τὸ ἔδαφος τῆς περιοχῆς καὶ ἔδωσαν «καρπὸν ἑκατονταπλασίονα».

Ἐνωτιζόμαστε, ἀπὸ προχθές, φωνές ἀπὸ τὸ παρελθόν. Συγκλονιζόμαστε ἀπὸ ἱερές ἐνθυμήσεις. Νοιώθουμε ρῖγος ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἱστορικῶν ἀναμνήσεων. **Ψηλαφοῦμε τὴν ἄμαχον προστασίαν τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, ἐφαπλουμένην ἐπὶ τὴν Πόλιν καὶ τὸν λαὸ της.** Βλέπουμε τοὺς Θεοφόρους Πατέρες νὰ συνέρχονται «**θεαρχίῳ νεύματι**» στὴν Πόλιν αὐτή, στὴ γειτονικὴ Χαλκηδόνα καὶ εἰς τὰς μακρύτερον κειμένας Νίκαιαν καὶ Ἔφεσον, νὰ ἀπελαύνουν «τοὺς βαρεῖς καὶ λοιμώδεις λύκους», νὰ ἐκθέτουν «ὄρον θεοδίδακτον» καὶ νὰ ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

Γιὰ τὴν εὐκαιρία πού μᾶς δίνετε γιὰ ὅλα αὐτά, Παναγιώτατε, τόσο ἐμεῖς, ὅσο καὶ ἡ συνοδία μας, Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἰδιαίτερα.

Εἶναι φυσικό, κατὰ τίς στιγμὲς αὐτὲς τῆς μέγιστης πνευματικῆς συγκίνησης, τώρα πού μὲ τὴν ἱερουργία τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας γευθήκαμε τοῦ Ἄρτου τῆς ζωῆς, ὁ ὅποιος κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο «**τὴν ζωὴν ἡμῶν συγκροτεῖ καὶ ταύτην καὶ τὴν μέλλουσαν**», τώρα πού διὰ τοῦ Χριστοῦ γίναμε «**ἐν, ἐν ἀλλήλοις**», εἶναι φυσικό, ἐπαναλαμβάνουμε, νὰ φέρουμε στὴ μνήμη μας καὶ νὰ ἐκθέσουμε, ἐν συντομίᾳ, τοὺς ἱστορικοὺς δεσμούς πού ἀνέκαθεν συνδέουν τίς Ἐκκλησίες μας...

«... Καὶ ἡ διάσωση τοῦ Γένους μας, σὲ ὥρες χαλεπές, ὀφείλεται στὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ὁποία ἀπέβη γι' αὐτὸ ἡ ὄρνις ἡ ἐπισυνάγουσα «τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας» αὐτῆς.

(Ματθ. κγ' 37)